
Skvělé nápady nejlepšího ministra

Skvělé nápady nejlepšího ministra

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

19.1.2012 Hospodářské noviny Strana 8, Názory, autor: Ondřej Štefl

Podobně jako jiné instituce ve společnosti, je i škola založena na některých nevyslovených předpokladech. Teprve když se začnou drobit, začneme si uvědomovat, jak jsou důležité.

Děti posíláme do školy proto, že jí věříme. Věříme, že se tam naučí to, co budou v životě potřebovat, že právě tohle ministerstvo předepsalo ve školách učit. A tedy tam musí být někdo moudrý, kdo to předepsal, kdo ví, co to je. Tomu věříme.

A teď do reality. Kroky ministra Dobeše můžeme hodnotit různě, ale asi se shodneme, že příliš promyšlené nejsou. Hezkým příkladem z poslední doby je zkrácení a po dvou dnech zase prodloužení přestávek ve škole. Asi před rokem ministr v televizi navrhoval testovat i žáky mateřských škol, aby to za dva dny rázně dementoval. Později byly nejprve žebříčky škol jedním z hlavních důvodů pro zavedení státní maturity, aby pak byly postupně zcela nepřijatelné, možné, zakázané a nakonec částečně zveřejněné. Příprava testování v 5. a 9. třídách již běží naplno, a každý měsíc se dozvídáme jiný důvod, k čemu že je testování vlastně dobré. Bátora! Rušení praktických škol nejprve ministr ve vládě podpořil, aby ho pak odmítl realizovat. Navrhovaný způsob zavedení **školného** je v naprostém rozporu s názory vysokých škol. A naposledy se můžeme zasmát nad povinnou polívkou k obědu středoškoláků. Rodiče, kteří za obědy dětí zaplatí o čtyři koruny víc, se smějí méně, a tak lze čekat, že to nejspíš zase bude jinak. Pozornost budí i personální politika ministra: čtyři změny na postu náměstka pro vysoké školy, čtyři ředitelé kabinetu, a dokonce čtyři ředitelé odboru čerpání evropských fondů, ano, právě těch, jejichž čerpání je ohroženo.

Takové popletené počínání ministra důvěru k české vládě neposiluje. A i když nejde vždy o klíčové věci, má takové chaotické řízení jeden méně nápadný, ale pro školství i celou společnost tragický následek. Sílí dojem, nejspíš správný, že podobně chaoticky se rozhoduje i o tom, jaké dává ministerstvo školám úkoly. Ještě štěstí, že na mnohých školách se řada učitelů řídí vlastním zdravým rozumem, a ne rozhodnutím ministerstva. To však jde jen někde a někdy a taková „neposlušnost“ škol a učitelů není dlouhodobě udržitelná.

A tak pozorující chaos na ministerstvu školství, začínáme všichni postupně chápat, že to, co ministerstvo školám předepisuje, že se mají naše děti učit, není výsledkem nějaké dlouhodobé, promyšlené koncepce, ale spíše jen směsí setrvačnosti, tradice, „odvážných“ rozhodnutí, ukvapených nápadů, tlaku různých zájmových skupin, a to celé v prostředí trvalého politického nezájmu de facto všech parlamentních stran.

Není divu, že veřejnost, rodiče, děti, ale i mnozí učitelé ztrácejí k takto vedenému školství důvěru. Proč ale pak budeme děti posílat do školy, když nebudeme věřit, že to, co se tam mají učit, má smysl a že to budou v životě skutečně potřebovat? Bude-li mít působení ministra Josefa Dobeše nějaké dlouhodobě zhoubné a těžko napravitelné následky, je to právě tohle.

Pozorující chaos na ministerstvu, začínáme všichni postupně chápat, že to, co ministerstvo školám předepisuje, není výsledkem nějaké dlouhodobé, promyšlené koncepce.